

verticale lijn. Kortom: in de grondbegrippen gaan we uiteen, dus ook in de verdere uitwerking. Maar voor de rest, de helderheid en het muziektechnisch apparaat heb ik allen lof, dien een populair bedoeld werkje als dit moet trachten te verdienen. K. S.

Nel van der Vlis: Een Zomer van Let Verhage. 2e dr. J. H. Kok N.V., Kampen. 1949.

De titel doet al veronderstellen, dat we hier te doen hebben met een vacatieboek. Dit brengt zijn consequenties mee, want niemand verlangt in den zomer zich te vermoeien met een zwaar geschreven roman of in den winter zich te amuseren met een verhaal over een saale zomervacantie. Derhalve behoort zoo'n boek in een luchtigen trant geschreven te zijn.

Hierin is Nel van der Vlis uitstekend geslaagd. Haar Let is een opgewekt meisje, dat voor weinig geld een tamelijk vervelend kantoorbaantje volhoudt en aan wie een prettige vacatietocht met vrienden en vriendinnen in een motorboot over onze groote rivieren goed besteed is. Haar luidruchtig woordverbruik, begeleid door den ronkende motor past volkomen in de vacantiestemming van de jongelui. Dat een verlovingshet resultaat is van haar uitstapje, is haar van harte gegund.

De wat lange inleiding is te vlot geschreven om te vervelen; Letje gebruikt meer haar mond, dan haar oogen gedurende den watertocht, vandaar het ontbreken van beschrijvende gedeeltes. Het geheel is wat oppervlakkig, maar toch een prettig, goed meisjesboek. Gron. H. S.

Netty Faber-Meynen: Tine van Loop. J. H. Kok N.V., Kampen. 1949.

Niet altijd klopt de titel van een boek geheel met den inhoud. Dat is hier ook enigszins het geval. Wel is Tine voortdurend de hoofdpersoon, maar niet haar geheele levensloop, doch ten hoogste een jaar van haar leven wordt in dezen roman beschreven. Eigenlijk is dit een te zwaar woord voor dit boek, bestemd voor jonge meisjes, maar het is meer dan een vlot verhaaltje. Zelfs zit er een zekere tragiek in, al moet dit niet al te hoog worden opgenomen.

Tine is een lief meisje, hulpvaardig en gezellig. Mee door haar hulp slaagt haar vriendin, net als zij zelf, voor het eindexamen H.B.S.

Mies is arm, Tine haar vader heeft een behoorlijke zaak. Na het examen verwacht Tine te zullen studeeren, en Mies zal wel in het huishouden moeten. Tot haar groote ontsteltenis vertelt vader haar echter, dat zijn zaken een dure studie niet toelaten. Erger nog voelt ze haar teleurstelling, als Mies door een rijken oom wel de gelegenheid krijgt te gaan studeeren.

Dapper slaat zij zich door haar verdriet heen en zij weet een heel prettige vacantie te krijgen, door als kindermisje met een rijk doktersgezin naar zee te gaan. Daar ontmoet ze vrienden en als een daarvan naderen omgang met haar zoekt, komt zij voor een zware keus te staan. De jongeman is ongelooft en besteedt den Zondag vooral aan uitgaan. Een korte aarzeling verontrust haar geweten, maar zij houdt vast aan haar beginsel. Dit conflict is niet het sterkste gedeelte van het boek, het gaat niet erg diep. Desondanks vindt Tine spoedig daarop het geluk, als een schoolvriend haar vraagt, van wien zij meende, dat hij zich met Mies zou gaan verlovten.

Het boek is in een rustigen, beschaafden stijl geschreven, zonder eenige uitbundigheid. Daardoor doet het soms wat vlak aan, want jonge meisjes in een prachtige zomer kunnen wel wat meer woordkleur gebruiken. Ondanks de soms humoristische tegenstelling in de lotgevallen van Tine en Mies, breekt die humor nergens door in den stijl. Deze blijft te statig.

Jongemeisjes zullen het boek vermoedelijk met genoegen lezen. Gron. H. S.

GEZINSLEVEN

Aangaande mij en mijn huis

Zoo zeiden ze de één tot den ander: „Wat is dit?”

Het ligt in den aard van onze kinderen, dat ze naar alles en nog wat vragen. Men zegt wel eens: „Een dwaze kan meer vragen, dan tien wijzen kunnen beantwoorden”, — maar als we in plaats van „dwaze” lezen „kind”, dan is het zeker waar.

En het is geen wonder! Onze kinderen leven in een wereld, waarin ze elken dag vreemde, wonderlijke dingen ontdekken. Voor het eerst van hun leven zien ze op een morgen de heele wereld wit en uit de lucht onophoudelijk ontelbare witte dingetjes naar beneden komen: niet vallen, maar op en neer en heen en weer bewegen tot ze eindelijk den grond bereiken. Een oogenblik zijn ze stil van verbazing, alleen de oogen spreken, tot ze eindelijk, om het rechte er van te weten, moeder de vraag stellen: „Wat is dit?”

Voor het eerst van hun leven zien ze de kamer en de wereld daarbuiten door een bliksemastraal fel verlicht, dat hun oogen zeer doen, en even later een wonderlijk, aanhoudend rommelen, dat het heele huis

er van dreunt en de ramen rinkelen: „Vader, wat is dat?” — vragen ze.

Elken dag bijna is er wat nieuws. In raadselen wandelt de jonge, wordende mensch op aard. Oogen en ooren staan wijd open naar alle kanten. En tegelijk ontwaakt ook het verstand, dat antwoord wil hebben op de vraag: „Wat is dat?” Een vraag die later overgaat in het: „Wat moet dat? Waarom is dat zoo?”

En gelukkig het kind, dat een vader, een moeder heeft, die het kind verstaat en even vaardig is, om al deze vragen op passende wijze te beantwoorden, even vaardig en even bekwaam, als de moeder was, toen ze op het schreien van haar zuigeling hem voedde en laafde met de moedermelk.

Welk een zware taak hebben hier de ouders, vooral de moeder, want in dezen tijd, waarin de jonge ziel de wereld rondom zich ziet opengaan en telkens onbekende dingen ontmoet en het: „Wat is dit?” soms tot vervelens, tot benauwens toe haar tot antwoorden dwingt, worden de grondslagen gelegd van het leven. Welk een zware taak, maar ook wat een prachtgelegenheid, om te mogen voldoen aan den eisch des Heeren: „Voedt uwe kinderen op in de vrees en vermaning des Heeren!”, „in den weg des Verbonds!”

Neem den kerkgang! Gelukkig zit ze met haar kind van een jaar of zes vooraan, zoodat ze alles goed kunnen zien. Het is doopen dezen middag. De kleine ziet 't doopvont duidelijk staan; een witte handdoek daarbij. „Wat moet dat?” — leeft het in haar hart, terwijl ze alles nauwkeurig opneemt. Tot het eindelijk gebeurt. Een vader en moeder staan op. Een zuster brengt een baby naar binnen, en zet zich naast dien vader en moeder neer. Dat de dominee die ouders wat vraagt, waarop ze „Ja” antwoorden, ontgaat haar aandacht, die gespannen is op dat doopvont, waarvan het zilver zoo wondermooi haar tegenschittert, en op die baby op de schoot van de zuster. En dan komt het: De dominee daalt de trappen af en licht het deksel van het doopvont. De zuster legt dat lieve kindje, met het prachtig witte jurkje, in de handen van den vader. Zonder dat ze het weet, is ze op haar teenen gaan staan, om vooral goed te kunnen zien; en dan roept de dominee heel luid zeker den naam van het kindje: „Karel Jan” — ik hoop u..... het andere verstaat ze nauwelijks, want tegelijk doet de dominee water uit het zilveren bekken op het lieve kopje van den kleinen Karel Jan, dat het bij zijn gezichtje neerloopt. De dominee droogt zijn handen en gaat weer naar boven. Dan zingen ze allemaal. Zij zelf zingt ook mee. Want dat versje kent ze reeds: „God zal Zijn waarheid nimmer krenken”. Vader geeft den kleinen jongen weer over aan de zuster, die het natte gezichtje afdroogt, en stopt wat in een bus, die bij het doopvont staat.

Zeg mij, wie Uw vrienden zijn!

In „Leer en Leven”, Kerkblad voor de classis Haarlem der Christelijke Gereformeerde Kerken, 19 Nov. 1949, schrijft ds J. C. Maris van Haarlem over een art. van prof. dr Clarence Bouma in „Calvin Forum”. Prof. Bouma hield daarin als volgt zijn klacht op na de Oecumenische Synode (volgens vertaling ds Maris):

„Men is er min of meer verlegen mee, deze welwillende houding van de zijde van sommige der Nederlandse leiders van de Geref. Kerken inzake aansluiting bij de Wereldraad, te verklaren. Schrijver dezes, zowel als anderen uit Amerika, gaven uitdrukking aan hun verwondering en teleurstelling in dit opzicht. Wij in Amerika, die in de praktijk met de Federal Council of Churches te maken gehad hebben en die weten, hoe weinig de vrome verklaringen van zulke georganiseerde groepen van Vrijzinnigen te betekenen hebben, hebben sedert lang onze mening in deze kwestie bepaald. Om het met een gewone Hollandse uitdrukking te zeggen: we meenden dit station allang gepasseerd te zijn. Metterdaad gaf het debat op de Amsterdamse Synode (bedoeld is: de Oecumenische Synode, v. d. W.) sommigen van ons de gelegenheid een strijd te strijden, waarvan wij dachten, dat de Hollanders die allang geleden hadden uitgevochten.”

Zouden de oogen open gaan?

Het ware te hopen.

Maar dan is tevens te wenschen, dat men in Amerika eens gaat overwegen wie in Nederland eigenlijk de Gereformeerde Kerken zijn. Er is heel wat laster verspreid over de „Schilder-groep”. Maar op den duur zal men toch noodgedwongen bepaalde feiten onder oogen moeten zien. Wanneer men daar in Amerika nu eens niet het conflict in de Geref. Kerken sinds 1944 gaat bezien vanuit de vraag: **W a a r z i t t e n m i j n v r i e n d e n ?** maar als men de katholieke vraag eens ging stellen: **W a a r w o r d t m e t t e r d a a d v a s t g e h o u d e n a a n d e G e r e f o r m e e r d e c o n f e s s i e ?** dan zou er veel gewonnen zijn. Wellicht kwam de vraag dan op: Zouden dan toch de menschen van het „Schilderschisma” de wettige voortzetting zijn van de Gereformeerde Kerken? Zouden wij soms werkelijke vrienden gepasseerd, en met menschen, die niet bereid zijn te strijden, ten onrechte de vriendschap gezocht hebben?

Laat prof. Bouma op grond van officiële stukken en publicaties eens nuchter oordeelen. De kerken, die hij gereformeerd noemt en waarmee zijn kerken correspondentie onderhouden, handhaven die nog de drie

De zuster gaat met de baby de kerk uit.

En dan duurt de dienst nog heel lang. Maar telkens keeren haar gedachten weer terug naar dat doopvont, naar dat water, naar den kleinen Karel Jan. Haar hartje is er vol van en graag zou ze haar moeder met allerlei vragen bestormen: „Moeder, wat is dat?” enz. enz. Maar het zwijgen is haar opgelegd. Tot eindelijk de dienst is afgelopen.

Dán komen de vragen los. Als moeder verstandig is, gaat ze nu, op weg naar huis, niet op al die vragen in, al snauwt ze heelemaal haar kind niet af: „Dat zal ik je straks allemaal eens fijn vertellen!” Want ze kan er zeker van zijn, dat hetgeen haar kind dezen avond beleefd heeft, nog lang haar gedachten zal bezig houden. En stellig doet zich wel eens een gelegenheid voor er rustig met haar kind over te spreken. Op een heel eenvoudige wijze.

„Waarom noemde Dominee dat jongetje bij den naam?” „Omdat de Heere toen zeide, dat die kleine Karel Jan Zijn kind was; ook het kindje van zijn vader en moeder, maar toch eigenlijk het kindje van den Heere; de Heere in den hemel is zijn Vader.”

„Is de Heere dan ook mijn Vader, moe?” „Zeker, net zoo goed. Want jij bent ook gedoopt en toen heeft de dominee jou w naam genoemd: „Hendrika!”

„Waarom had het jongetje zoo'n fijne jurk aan?” „Omdat vader en moeder zoo heel, heel blij waren, dat hun kindje van den Heere was; en dat de Heere nu voor dat kindje altijd wil zorgen; en dat hun kindje altijd tegen Hem mag zeggen: „Mijn Vader”. Maar ja, dan moet het natuurlijk ook goed naar dezen Vader luisteren en Hem gehoorzaam zijn!”

„Moeder, waarom deed Dominee water op zijn hoofdje?” „Je weet wel, dat je wel eens kwaad doet. Elken dag. Nog veel meer, dan je zelf wel weet. En al dat kwaad, dat weet de Heere; en daar is Hij erg boos over, en daar zou Hij ons en jou ook, en den kleinen Karel Jan ook, voor moeten straffen. Maar nu is de Heere Jezus gekomen, om die straf voor ons te dragen. En daarom belooft Hij ons, weer goed op ons te zijn, en ons de zonde af te wassen. Net zooals moeder het vuil van jullie afwast, zoo wil de Heere van ons de zonde afwassen. En als wij dan groot worden en zonde doen, en het ons zoo verdriet doet, dan moeten we niet denken, dat de Heere niet langer onze Vader wil zijn, maar dat Hij ons zoo zeker onze zonden wil vergeven, zoo zeker als wij met het water van den doop gedoopt zijn”.....

Moet het precies zoo gezegd worden? Wel nee, elke moeder of vader doet dat op eigen manier; 't hangt ook af van den leeftijd van het kind. Maar toch in dezer voege.

HUISMAN.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

formulieren van eenigheid? Trouwe belijders hebben zij uit de kerken gestooten. Maar met de indische bij den Wereldraad aangesloten kerken werken ze dapper mee, benevens met de International Missionary Council. De naam van den zendingshoogleeraar, prof. dr J. H. Bavinck, kan prof. Bouma vinden in de lijst van de „accredited visitors” van de Assembly van den Wereldraad, Amsterdam 1948. Men zegt, dat amerikanen nogal van concrete voorbeelden houden; welnu, wat zegt prof. Bouma van Het Zendingsblad (Nov. 1949) van de kerken, die hij gereformeerd noemt, hetwelk onder „Nieuws van het zendingsfront”

(1) de heugelijke mededeeling doet, dat: 1. van 6—12 Nov. er een National Christian Council in Indonesië wordt opgericht, en dat dr W. A. Visser 't Hooft (seer. van den Wereldraad) en de heer Ranson (namens de Int. Miss. Council) aanwezig zullen zijn „om contact op te nemen” (!!!);

2. dat er van 7—17 Dec. 1949 te Bangkok een Oost-Azië conferentie is, waar natuurlijk de javaansche kerken present zijn (dat prof. Chao er ook zal zijn staat er niet bij dezen keer, dat zou al te zeer de menschen wakker maken, je weet nooit wat prof. Zuidema uit zal halen), belegd door Wereldraad en Int. Zendingsraad;

3. dat er een Indonesische vertaling is uitgegeven van de Noodleertuur-commissie te Batavia van de conclusies en resoluties van de eerste Assemblée van den Wereldraad van Kerken (er staat ook bij, dat een uitleg van Dr (Ds?) D. Bakker Sr zal verschijnen over het Kort Begrip; ja, ja, men is Faulkellius nog niet vergeten, al krijgen ook Van Dusen en Niebuhr een plaats in het oecumenische pantheon!)).

Ter informatie diene, dat Het Zendingsblad in duizenden exemplaren verspreid wordt en onder redactie staat van ds J. C. Gilhuis (zendingsdeputaat), ds B. Richters (directeur Zendingscentrum) en ds H. A. Wiersinga (zendingspredikant).

Laat men in Amerika — en ook hier in Nederland — eens bedenken, dat we niet op deze dingen wijzen omdat we van ressentiment vervuld zijn tegen hen, die ons uitwierpen, of dat we een soort geest-drijvers willen zijn. Wij attenderen hierop om te waarschuwen en op te roepen tot de vandaag zoo noodzakelijke vrijmaking. Laat prof. Bouma voorts bedenken, dat ook zijn kerken geïnfilteerd worden door pro-oecumenische invloeden van de nederlandse synodale kerken uit. In het door hem geredigeerde „Calvin Forum” van Juni-Juli 1949 vraagt George Stab, die evenals

prof. B. „begrip” over bel den We we have Wij kn de Chri voldoende wordt. huls. La huldige met de te zijn. ning vo dan n mijn vrie waar zije de Chri het rela figuren machina op hun den kon met beh ken in I ja's in (ds A. E reeds op de chr. van de s ties film in de ge Er is men zijn politiek huurling-noot een van de kleur bel Sneek.

Amice Ik we een afst diploma. telijke ver verliefd de gesch Bijbel te den mog De bes hier te Christelij geloof, d De laats felten m en na de Het po Joodsche Christus' De gel zijn groe meent, d winnen v Plato. Is dan heef Philo me Testamen feiten de Een „v Zou N natuurlu Hij ver als overr de verlos toch den zicht lijk vaders in Hoe elen zij zegg geduurd den. En z maar een Niebuhr troost. De hoe „nemesi Maar d hopen, al schering, slag werp tapijt van Veel m sor zich ting als Schrift, m aanhaling in een m hier den de gesch moet gelc grooten is